

KOKORSKÉ NOVINY

ROČNÍK XVII ČÍSLO 2 DUBEN 2015

OBČASNÍK PRO OBČANY KOKOR, A NEJEN PRO NĚ

ÚVODNÍK

Už jsme dlouho nezačínali slovy básníka. Ten z našich největších, nositel Nobelovy ceny Jaroslav Seifert, nám před léty napsal o dvou prvních měsících roku: „**O bílé holi, kuté z ledu, jde leden, měsíc neposedů**“ a přidal i charakteristiku února: **„Tesklivé nebe země zdejší, v únoru ještě tesklivější“**. Posuďte sami, jak se to letos vyplnilo či nevyplnilo. Ten konec února je opravdu tesklivý, nejen počasím, ale i hrůznými událostmi v Uherském Brodě. Chápeme, že hromadná vražda mírumilovných obědvajících občanů a hostů dobré restaurace, je činem vyšinutého jednotlivce, ale myšlenka, že svůj podíl na tom má i obecně celkové zhrubnutí a frustrace společnosti, se až příliš naléhavě vtírá. Nepříliš veselé byly pro patriota také zmínky v televizi a na internetu o kokorských občankách, spojených s nešťastným přerovským „lazaretem“. Příliš nepotěšil ani článek o naší obci Kokory v Novém Přerovsku z poloviny února (Ke kávě) se spoustou historických nepřesností a pokroucených pověstí.

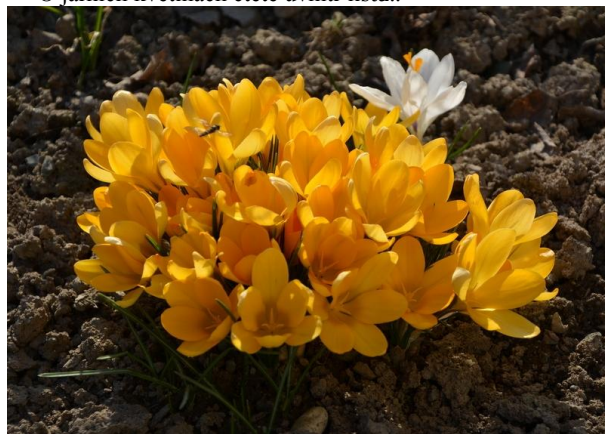
Mezitím se už ujal vlády březen, slunko zase už o trochu víc hřeje a já si nemohu pomoci a musím (jako skoro každý rok) vzpomenout svého někdejšího souseda, pana Františka Milera. Ten po léta v mládí pracoval na velkostatku v Majetíně. Vyprávěl nejen o hluboké orbě pluhem, taženým parními lokomobily, postavenými na začátku a konci lánu, ale vždy připomínal při extrémním průběhu počasí první termíny jarního setí na písčitých půdách a to 13. a 25. února. Věřte, nevěřte, ale dušoval se, že se po dvakrát v uvedených dnech opravdu vyjelo do polí. Tak letos to určitě nehrozilo, ale přece jen, už 5. března jsme viděli traktory na polích poblíž Velkého Týnce na lehkých šterkovitých půdách a brzy potom i traktory kokorské. Astronomické jaro přišlo 20. 3. a předcházely mu krásné slunečné dny. Tentokrát, v roce 2015, se přidalo ještě zatmění slunce a to v dopoledních hodinách. Poslední dny března už byly ovšem studené a deštivé. Koncem března však už kvetly narcisy a to je opravdu brzy. Březen se ovšem loučil dopoledne 31. překvapivým silným sněžením. Velikonoce pak proběhly za typicky aprílového počasí a byly opravdu chladnější než vánoce.

Jsmo v redakci velmi rádi, že „Kniha o naší obci Kokory“ je pečlivě čtená (i když čtenářů už přiznala, že text a nejvíce atraktivní obrázky zatím jen přeletěla a poctivě přečtení je teprve čeká) a to přesto, že to vyneslo na povrch některé chyby a nepřesnosti, na které naši čtenáři upozornili. Uvnitř listu se v tomto čísle KN zaměříme při nápravě chyb na velký obrázek hned na straně 12 knihy a na fundované upozornění paní R. J. Nalistujte v knize o Kokorách uvedenou stranu 12 a nepřehlédněte příslušný text v dubnových Kokorských novinách, stojí to za to. Myslíme přitom i na další časově rozprostřený prodej knihy a jako jeden z možných a zajímavých způsobů, uvádíme letos připravované srazy absolventů kokorské školy, kde by mohl být o tuto publikaci zájem. K tomu jen pár čísel. Ke konci března 2015 bylo zatím prodáno či povinně zasláno 270 výtisků, tedy 50 % celkového nákladu.

Jako velmi inspirativní uvádíme tento příklad: V době jarních prázdnin přivezla do Kokor babička (kokorská rodačka

ze Zápivováří č.p. 86, L. G., ročník 1946) svou osmiletou vnučku, aby jí ukázala, kde se babička narodila a prožila dětství a mládí. Poté společně navštívily obecní úřad a v redakci KN si zakoupily knihu o Kokorách, ve které děvče se zájmem začalo listovat. Všichni kolem jsme byli překvapeni, jak dokonale se malá orientovala. „Tudy jsme šli, tuto paní jsme potkali, tyto paní pracují na obecním úřadě. Bylo vidět, že kniha přinese do rodinných vztahů ještě nejednou pěknou chvilku a vzpomínku na Kokory. A to je dobře.

O jarních květinách čtete uvnitř listu..

Začátek března 2015 v Brodku.

Foto Jan Teimer

Napřed květy a potom sníh. Dopoledne 31. 3. 2015 Za pivovarem v Kokorách. Foto redakce.

AŽ SE ZIMA ZEPTÁ.....

V redakci KN už mohou být klidnější, opatřili si v polovině dubna štípaná buková polena z provozovny v kokorském pivovaru (na obrázku) vzdálené od redakce jen několik desítek metrů. Na čísle telefonu 608 819 083 to můžete udělat i vy a to po celý rok.

ZASTUPITELSTVO OBCE KOKORY

Řádné zasedání zastupitelstva se konalo dne 18. 2. 2015. Usnesení tohoto i dalších mimořádných jednání bylo zveřejněno způsobem obvyklým a vyvěšeno na úřední desce. Z řádného zasedání v KN uvádíme:

USNESENÍ ZASTUPITELSTVA

Zastupitelstvo obce schválilo:

- ověřovatele zápisu Ing. Vojtěcha Francišku a Ing. Vladimíra Lichnovského
- program zasedání zastupitelstva obce
- delegování Ing. Vladimíra Lichnovského do dozorčí rady společnosti Vodovody a kanalizace Přerov, a.s. na další volební období
- za člena školské rady Martina Bílého
- rozpočtové opatření č. 5 k datu 29.12.2014 – schválené radou obce Kokory
- příspěvek na provoz Základní školy a Mateřské školy Kokory, p.o. na rok 2015 ve výši 1,680.000,-- Kč
- neinvestiční dotaci 1. AC Kokoráček, o.s. na rok 2015 ve výši 30.000,-- Kč na sportovní vybavení, kulturní akce pro děti a pořádání výročí 25 let založení klubu
- neinvestiční dotaci Mysliveckému sdružení Hradisko na rok 2015 ve výši 50.000,-- Kč na nákup zvěře, krmení pro zvěř a nákup pachových ohradníků
- neinvestiční dotaci Moravské hasičské jednotě, hasičskému sboru Kokory na rok 2015 ve výši 40.000,-- Kč na pořádání tradičních soutěží v požárním sportu, vybavení jednotky, úprava cvičiště, oprava střikačky
- investiční dotaci Římskokatolické farnosti Kokory na rok 2015 ve výši 100.000,-- na opravu kamenného kříže na místním hřbitově a dokončení instalace topení v kostele
- neinvestiční dotaci Tělocvičné jednotě Sokol Kokory na rok 2015 ve výši 170.000,-- Kč na provozní náklady
- rozpočet Obce Kokory na rok 2015
- odpisový plán účetních odpisů na rok 2015 Základní školy a Mateřské školy Kokory, p.o.
- výroční zprávu o hospodaření za rok 2014 Základní školy a Mateřské školy Kokory, p.o.
- převod finanční částky 17.349,05 Kč do rezervního fondu - Základní školy a Mateřské školy Kokory, p.o.
- Smlouvu o zřízení věcného břemene – služebnosti č. IP-12-8014072 – p.č. 890/1 v k.ú. Kokory, mezi Obcí Kokory a ČEZ Distribuce, a.s. Děčín za úplatu 1.000,-- Kč
- Smlouvu o zřízení věcného břemene – služebnosti č. IV-12-8008969/1 - p.č.708/1 a 969 v k.ú. Kokory, mezi Obcí Kokory a ČEZ Distribuce, a.s. Děčín za úplatu 1.000,-- Kč
- Smlouva o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene – p.č. 890/1 v k.ú. Kokory mezi
- Obcí Kokory a RWE GasNet, s.r.o. Brno za úplatu 1.000,--
- účast Obce Kokory na elektronické aukci při výběru dodavatele elektrické energie a zemního plynu
- Smlouvy o spolupráci při výběru dodavatele elektrické energie a zemního plynu na období od 1.7.2014 – 30.6.2017 mezi Obcí Kokory a ENTERplex s.r.o. Praha pro Obec Kokory, ZŠ a MŠ Kokory, p.o.
- Dohodu o ukončení platnosti smlouvy mezi Obcí Kokory a VaK Přerov, a.s. číslo smlouvy 2011-051.00 Du Centrum Dominika Kokory, p.o. – provozování vodovodní přípojky
- Dohodu o budoucí spolupráci při zpracování biologického odpadu mezi Obcí Kokory a Ing. Dominikem Jurečkou
- Souhlasné stanovisko k prodloužení stavby dočasné na pozemku č. 268/2 a 508 a změnu názvu z autobazaru na Kominové a krbové centrum Kokory do 31.12.2018

Zastupitelstvo neschválilo:

- příspěvek Obce Kokory na hudební produkci při akci „Fašank“

Zastupitelstvo obce bere na vědomí

- kontrolu plnění usnesení z minulého zasedání zastupitelstva obce
- došlou poštu
- všeobecné informace
- účetní závěrku Obce Kokory za rok 2014

V Kokorách 20. 2. 2015 Hana Zittová starostka obce

SLOVO STAROSTKY

DOMÁCÍ KOMPOSTÉRY PRO OBČANY

V listopadu byly občanům předány plastové kompostéry k využití v domácnostech a na zahradách. Věřím, že jste si již během zimy nádoby sestavili a nyní je máte přichystány k plnému využití. Nezapomeňte ale, že samotné kompostování je proces, který má i svá pravidla. Je nutné dodržovat základní principy kompostování. Proto se snažte využít odborných rad, jak správně kompostovat, které jsou obsaženy v příručce o „Kompostování v domácích kompostérech“, kterou jste obdrželi při předání kompostéru (stále jsou ještě k dispozici v kanceláři OÚ). Jedním z cílů pořízení kompostérů pro občany bylo snížení podílu biologického materiálu ve směsném komunálním odpadu. Věřím, že se nám podaří hospodárně využít biologicky rozložitelný odpad a naučíme se vyprodukovaný kompost vracet zpět do svých zahrad.

Starostka

ÚKLID VEŘEJNÉHO PROSTRANSTVÍ

Začíná jaro a mnozí z nás se s vervou vrhli do úklidu svých zahradek, dvorků a veřejného prostranství. Opětovně bych chtěla poděkovat všem našim spoluobčanům, kteří tuto činnost považují za samozřejmost, bez nároku na úhradu vzniklých nákladů. Svou aktivitou v nemalé míře přispívají k lepšímu vzhledu naší obce. Na druhé straně jsou mezi námi lidé, kterým estetika neprorostla k srdci a ukládají odpad na místa k tomu zásadně neurčená (u lesa, polní cesty, u kamenolomu apod.) Pak musí nastoupit dobrovolníci z řad myslivců, pracovníci ZD apod., aby tento nepořádek odklidili na vlastní náklady. Také různý stavební materiál a stroje nepřispějí k hezkému vzhledu obce. Prosím vlastníky, aby vše odstranili, abychom nemuseli přistoupit k vyzývacím dopisům.

Mnohé stížnosti našich občanů směřují k majitelům psů. Chápu, že procházky a venčení psů je současným trendem. Zkusme se ale zamyslet nad tím, jak by se majitelům psů líbilo, kdyby pečovali o svůj trávník před domem, v zahradě a neustále museli sbírat exkrementy od cizích psů. Žijeme již v moderní době, zkusme se jí přizpůsobit a používat sáčky k tomu určené nebo jen k odklizení použit obyčejný mikrotenový sáček. Děkuji všech za pochopení.

Vážení čtenáři, přeji všem hezké prožití jara..

Starostka

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

NAROZENÍ DĚTÍ

V této rubrice zaznamenáváme pouze jednoho občanka. Dne 25. února 2015 se narodil chlapec **TOMÁŠ HERYNEK**. Kokorské noviny, OÚ i spoluobčané srdečně blahopřejí na Pustou do čísla 283, kde po léta bydlel i šéfredaktor KN. Rádi vítáme chlapce mezi nás.

SVATBA

Dne 1. 5. 2015 uzavřou církevní sňatek **snoubenci KATEŘINA PÍSKOVÁ a VÍT ŠUSTEK**.

VÝZNAMNÁ VÝROČÍ

V průběhu následujících dvou měsíců roku 2015 oslaví dosažení věku více než 80 roků následující občané :

- 12. 5. by se dožil věku 82 roků pan Vladimír Kozák**
- 16. 5. dosáhne věku rovněž 82 let paní Emilie Doleželová**
- 18. 5. dovrší 84 roků paní Anna Ministrová**
- 1. 6. oslaví rovněž 84 roků paní Milada Bradová**
- 10. 6. oslaví požehnaných 94 let paní Justina Kupková**
- 13. 6. dosáhne věku 83 roků paní Zdeňka Miklíková**

Všem jubilantům a jubilantkám srdečně gratulují Kokorské noviny, obecní úřad i spoluobčané. Přejeme všem hodně zdraví a pohody a k létům po devadesátce blahopřejeme dvojnásob.

ÚMRTÍ OBČANŮ

V únoru a březnu 2015 nás opustili 3 kokorští starousedlíci a dvě klientky Centra Dominika:

- Dne 22. 2. zemřela klientka CD Soňa Vinklerová**
- Dne 22. 2. zemřela rovněž klientka CD Alžběta Rinková**
- Dne 27. 2. zemřela paní Vlastimila Otčenášková**
- Dne 9. 3. zemřela paní Anežka Ministrová**
- Dne 11. 3. zemřel jeden z nejstarších občanů obce Kokory starousedlík pan Oldřich Temlík.**

Doplňno:

- Dne 6. 4. zemřela paní Božena Vrátilová (Zapletalová)**
- Dne 8. 4. zemřel pan Vladimír Kozák**

Budiž všem země lehkou a čest jejich památce.

Pan Vladimír Kozák patřil jako kokorský patriot k věrným čtenářům i spolupracovníkům Kokorských novin a k předním dlouholetým funkcionářům svazu neslyšících.

Z OBCE V PŘEDSTIHU

Dne 6. 6. 2015 v době od 8 do 10 hodin se koná tradiční **humanitární sbírka** pořádaná Diakonií Broumov a obcí Kokory. Sběr obvyklého sortimentu proběhne v hasičské zbrojnici v Kokorách. Věci donázejte, prosíme, čisté a zabalené v igelitových pytlích nebo krabicích.

JARO A KULTURA

V neděli 22. března se sešli, jako každý rok, kokorští senioři na tradičním posezení v restauraci Kokoráček. Zazpívali jsme si, zatančili, pobesedovali. K tanci, poslechu a zpěvu nám hrál tradičně pan Čechák. jenom škoda, že se nás sešlo málo. D. L.

Do každoročních kulturních počinů obce rozhodně patří **„Tradiční jarní výstava rukodělných prací“**, která se letos konala v neděli 29. března a v pondělí 30. března na obecním úřadě. Tentokrát jsme obdivovali pěkné a vtipné výrobky a výtvarné práce mateřské školy, základní školy, perníčky paní Lipičkové, věnečky a ozdoby z přírodních materiálů paní Kňourkové, vyšívání vajíčka, obrázky, šité polštářky, závěsné dekorace, importované košíčky a věnečky paní Slehové. Centrum Dominika vystavovalo svíčky, a krásnou keramiku, která velmi zaujala i fotografie, vše bohužel vlivem předpisů

jako výrobky CD neprodejné. Zato výrobky občanů se prodaly ve velkém množství. včetně perníčků. Součástí výstavy byla i fotogalerie známých i neznámých hřibů paní Jindřišky Slivkové.

Děkujeme všem vystavujícím za pěkné odpoledne a těšíme se na další aktivní spolupráci se všemi, kteří se nebojí ukázat a předvést, co umí a co potěší oko i srdce. Kokorské noviny proto přidávají několik náladových fotografií. D. L.

ZE ZÁKLADNÍ A MATEŘSKÉ ŠKOLY KOKORY

LYŽAŘSKÝ VÝCVIK

Dne 9. února jsme se sešli před OÚ v Kokorách, abychom naložili zavazadla, lyže a snowboardy a vyrazili na Petříkov. Všichni jsme byli natěšení a plni elánu. Jen auto, které nám mělo odvézt vše potřebné, se rozhodlo zlobit. Díky ochotným rodičům jsme mohli v klidu vyrazit na cestu a oni se postarali o opravu.

Cesta vlakem ubíhala rychle, vlak se otrásl naším smíchem. Ten nás přešel po vystoupení z vlaku a před námi byly 2 km pěší chůze k chatě. Cestu nádhernou zasněženou krajinou Jeseníků jsme si zpestřovali kouláním a házením se do sněhu.

Po obědě jsme vyrazili na mírnější sjezdovku, kde si nás paní učitelky vyzkoušely, jak umíme jezdit a rozdělily do družstev. Od úterý jsme lyžovali na sjezdovce přímo před chatou, kde nás zpočátku trápila jízda na kotvovém vleku. Aspoň byla při občasných pádech nějaká legrace. Lyžování bylo vážně super. Foto archiv ZŠ

Každý večer pro nás měly paní učitelky připravený zábavný program. V odpočinkovém dni jsme vyrazili pěšky na Ramzovou, kde jsme si vyzkoušeli snowtubbing (jízda sněhovým korytem na nafukovacím člunu). Ve čtvrtek nám jeden instruktor z lyžařského oddílu postavil úžasný slalom. Byl to nejdelší slalom, jaký jsme kdy měli. **Nejrychlejším lyžařem byl Jirka Zapletal a nejrychlejší snowboardář Dominik Holý.**

V pátek jsme všichni se smutnými obličejí začali balit. Sjeli jsme si párkrát sjezdovku a utíkali na vlak. Doma nás přivítali rodiče s otevřenými náručemi.

Lyžák byl úžasný – těšíme se na další.

Za všechny Marie Mičkalová

KOKORSKÝ SLAVÍK

I když počasí jaru nepřálo, kokorské děti si řekly, že sluníčko a teplo přivolají svým krásným zpěvem. V televizi můžeme často vidat talentové pěvecké soutěže, základní i mateřská škola také nabízí několik úžasných zpěváků.

V pondělí 30. 3. se děti utkaly v tradiční soutěži KOKORSKÝ SLAVÍK a své síly si poměřily ve 3 kategoriích. Téměř profesionální **moderátorky Venda Procházková a**

Diana Knopová zahájily těmi nejmenšími, kde jsme mohli slyšet právě písničky Jarní, Jak kos ztratil píšťalku, ale i zimní Dva mrazíky. V kategorii pak soutěžili i prváčci a druháčci. Vítězkou se nakonec stala **talentovaná Marianka Ryšánová**, která je nejen výbornou zpěvačkou, ale i houslistkou.

II. kategorie obsahovala již tradiční jména **Hluší, Jurečková, Mandrholcová, Zmrzlíková, Hlavinková, Červenáková**. Utkali se s písněmi Cid, Hlídač krav nebo s lidovými. Nakonec si **1. místo** odnesla **Terka Mandrholcová** s písní Beskyde, Beskyde.

Aby měla porota čas zhodnotit výkony zpěváků a napsat diplomy, vyplnili přestávky **muzikanti Diana Knopová hrou na klavír, Kubík Děřda hrou na flétnu, i Mikuláš Hluší ukázal, že je výborným klavíristou. Foto ZŠ**

Nakonec zazpívali ti nejstarší žáci školy. Chodbami se nesly hlasy **Lucie Bradové, Pavlínky Malátkové, Lucie Ťulpové a Adama Chovance**, který získal **1. místo** s písní Michala Davida Nesnáším loučení.

Mgr. Irena Svozilová

RECITAČNÍ SOUTĚŽ

Kdo z Vás navštívil naši školu ve středu 18. února 2015 ve 14:00 hodin, mohl zaslechnout verše rozléhající se chodbami. Konala se zde totiž jako každoročně Recitační soutěž.

Soutěžící se dlouho pečlivě připravovali a pilovali svůj projev, aby vybrané básničky co nejlépe přednesli a získali co nejvíce bodů **od poroty, v níž zasedly: p. uč. Medříková, Biskupová, Jemelková, Procházková a jako zástupce žáků Diana Knopová.**

Za chvíli to začne

Foto archiv školy.

Moderování celého odpoledne se velmi pěkně zhostily žákyně **9. třídy Veronika Kubičková a Vendula**

Procházková. Naším recitátorům dodávaly odvahu, a tak nakonec všech pět soutěžních kategorií našlo své vítěze:

1. kat.: **Veronika Matuškovíčová**
2. kat.: **Mikuláš Hluší**
3. kat.: **Anežka Jurečková**
4. kat.: **Marie Mičkalová**
5. kat.: **Vilém Temlík, Vojta Novosád**

V okresním kole soutěže v Přerově nás reprezentovali: Vilém Temlík, Vojta Novosád a Maruška Mičkalová.

Soutěžní odpoledne zpestřila vtipná vystoupení. Žáci sedmé třídy nám připomněli životní moudra svými bajkami, členové dramatického kroužku nás rozesmáli popletenou pohádkou O Černovlásce a **Pavla Malátková všechny přítomné oslnila svým zpěvem.**

Už se těšíme na příští ročník „básničkového souboje“.

Mgr. Jana Jemelková

PODPORA PŘÍRODOVĚDNÉHO VZDĚLÁVÁNÍ

Diana Knopová, Nikola Chrudinová a Jakub Mazur se zúčastnili oblastního kola soutěže „Hledáme chemika“ 13. února na SPŠ v Hranicích. Po vyluštění hlavolamů z chemie si užili bádání v laboratoři. Kdoví, třeba se chemie objeví v jejich budoucím povolání. A protože chemie je pestrá, zajímavá a všude kolem nás, zúčastnili se naši devátáci také dalšího bádání 12. března na projektovém dni Nebojte se chemie na Střední škole logistiky a chemie v Olomouci. V laboratoři si vyzkoušeli stanovení tvrdosti vzorku vody, stanovovali procenta obsahu cukru ve svém oblíbeném nápoji a také využili moderní přístrojové techniky k určení pH používaného mýdla nebo šamponu. Všichni pracovali s velkým zaujetím.

Mgr. Jitka Vystavělová

UČÍME SE SAMI ANEB ŠKOLA HROU

Tradiční projekt Učíme se sami aneb Škola hrou patří k velmi oblíbeným. Tentokrát připadl na pátek 27. března. Projektový den jsme zahájili společným setkáním ve školní jídelně scénkou Jan Ámos Komenský vyučuje. Dramatizace se perfektně zhostili naši nejstarší žáci: **Jakub Mazur v roli učitele národů a zkoušení byli: Vilém Temlík, Nikola Chrudinová, Venda Procházková, Lucie Mandrholcová, Veronika Kubičková. Zavítal mezi ně ze současnosti Vojta Mičkal.** Zábavnou formou poskytli žákům informace o životě a díle J. Ámose Komenského a potom už začalo ve třídách vyučování naruby. Lucie Mandrholcová a Veronika Kubičková si vyzkoušely práci s dětmi v mateřské škole, moc se jim tam líbilo. Také s prváčky si vedly velmi dobře i přesto, že vyučovací hodinu zhodnotily slovy: „Ale byla to dřina“. Zkušenosti se jim budou určitě hodit, obě děvčata se totiž hlásí ke studiu předškolní a mimoškolní pedagogiky na Gymnáziu Jana Blahoslava a Střední pedagogické škole v Přerově. Přes tyto projektové dny mají představu o svém budoucím povolání. Všichni žáci, kteří 27. března učili, byli na své hodiny pečlivě připraveni. Marie Kondlerová

Mistře, neplačte, děti máme hodné... Foto archiv školy

KOKORSKÁ FARNOST PO P. D. DAJČOVI (1907-1943)

Pokračujeme v textu paní Ing. Růženy Jurečkové, která historii kokorské farnosti předkládá i v širších a potřebných historických souvislostech. Paní Růžena dále píše:

Ostatky P. D. Dajče znovu uloženy 2014 Foto redakce KN

Nástupcem P. Dajče se stal 1. ledna 1907 (53 letý) P. Jan Vepřek, rodák z Postřelova, který už před tím kdysi v Kokorách 18 let kaplanoval. Za jeho působení byly v r. 1911 postaveny Janem Tučkem z Kutné Hory nové varhany, které v červnu slavnostně požehnal syn už zmíněného nadučitele Antonína Geislera – olomoucký prelát Jindřich Geisler. Varhany měly 2 klávesnice, 16 rejstříků a celkem 889 jak dřevěných, tak kovových píšťal různých velikostí. Vpředu před čelem hracího stolu (směrem do lodi) byly kolorované ve dřevě vyhotovené reliéfy krále Davida hrajícího na loutnu a sv. Cecilie se sestavou píšťal (patronů hudebníků a zpěváků). P. Jan Vepřek u nás působil 14 let, až do odchodu na odpočinek do svého rodiště, kde později zemřel. Zažil se svými farníky těžkou dobu 1. světové války, kdy odešla z městečka řada mužů na frontu a mnozí z nich ve službě Rakousko-Uherské monarchii padli. Musel se dívat, jak jsou pro válečné účely rekvírovány (až na jeden – nejstarší zvon „Kristus“) všechny zvony. Prožíval se svými farníky bouřlivé události rozpadu Rakousko-Uherska, poválečný nedostatek, i odklon naší společnosti od římskokatolické církve.

Během dlouhé vlády katolických Habsburků, kdy náš národ musel vůči rakouské nadvládě a němčině hájit svou národní identitu i jazyk, byl mocenský vliv habsburských monarchů na katolickou církev tak značný, že se stávala téměř služkou habsburského trůnu. Není divu, že po vzniku samostatného Československa se nenávist vůči všemu rakouskému pojila s nenávistí vůči katolické církvi a vypukl dobový trend „ pryč od Vídně, pryč od Říma“, který pak vrcholil v náboženských kruzích r. 1921 vznikem Československé církve, jež se brzy rozštěpila na Církev pravoslavnou s vazbou na pravoslavnou církev v Srbsku a Československou církev husitskou. Tyto dobové zmatky zasáhly i naši farnost. Několik rodin z farnosti a jeden kokorský kaplan přešli „k husitům“. (Pravoslavní se u nás nevyskytli.) Kostel jiné konfese však v Kokorách postaven nebyl a převážná většina farnosti zůstala katolická.

První světová válka znamenala zánik Rakousko - Uherska a vznik nových národnostních států ve střední Evropě, včetně Československa. Je to obrovská změna, kdy po třech stech letech nesvobody je tady najednou 28. října 1918 vyhlášen svobodný stát, nastolena parlamentní demokracie v čele s prezidentem T. G. Masarykem a vládou v Praze. Na tomto výsledku ovšem pracovaly generace národních buditelů včetně kněží – vlastenců po celé období národního obrození. Mezi ně určitě patřil kokorský farář P. Daniel Dajč. Velkým dílem se na něm podíleli před a během první světové války i naši

emigranti v zahraničí, zejména v USA. Tam působící kokorský rodák, kněz Oldřich Zlámal, vyvinul maximální úsilí mezi krajany i mezi americkými politiky, aby napomohl vzniku samostatného svobodného Československa. Tyto společné snahy vyvrcholily uzavřením Pittsburské dohody (na níž je P. Zlámal též podepsán), která deklarovala vůli založit společný svobodný stát Čechů a Slováků. Pokud jde o církev, celých 300 let za náš národ ve Vatikánu referovali Rakušané. Po vzniku Československa hledal svatý stolec někoho z Čechů či Moravanů, kdo by podal erudovanou zprávu o situaci církve v novém Československu, aby mohli být na jejím základě jmenováni noví biskupové. Jedním z těch, kdo po válce odjíždějí do Říma, splnit tento požadavek, je právě kokorský rodák P. Oldřich Zlámal, takto farář u Panny Marie Lurdské v Clevelandu.

1. září 1921 je do Kokor jmenován farářem (49 letý) P. Ignác Korhoň, rodem z Břuchotína u Olomouce, který působí v Kokorách až do své smrti v r. 1942 – plných 21 let. Podobně jako jeho předchůdce znal P. Korhoň Kokory již ze své dřívější krátké kaplanské praxe. Hned po jeho příchodu je v kostele zavedena elektrina. V adventu 1921 při časně ranních mších sloužených před rozedněním, kterým se říká roráty, nebyl kostel poprvé ve své historii osvětlen pouze svíčkami, ale novým vynálezem doby – elektrickými žárovkami. Podobně jako jeho předchůdce, čelil P. Korhoň v naší farnosti už výše zmíněné poválečné „odpadové době“ („pryč od Vídně, pryč od Říma“). S tímto trendem ve společnosti souvisí i odstranění křížové cesty v r. 1922, která byla vymalována na plechu a umístěna na západní hřbitovní zdi, mezi hřbitovem a klášterní zahradou pod 14 klenutými oblouky. Prelát Jindřich Geisler (i když se narodil v Laškově) měl velmi hluboký vztah ke Kokorám, kde prožil šťastné mládí a svým velkorysým darem v r. 1922 umožnil generální opravu hlavního oltáře i svatostánku, včetně veškerého zclacení. [Tento oltář ze dřeva cihel a štuky, u něhož kněz sloužil mše sv. „zády k lidu“ byl v 70. letech XX. stol. odstraněn – viz dále.] Ve snaze nahradit chybějící zvony, které byly zabaveny v 1. světové válce, probíhaly ve farnosti sbírky na pořízení nových. Zvony nejsou a nebyly levnou záležitostí, zvláště ne v nově, z války se uzdravující republice. Když se podařilo dát dohromady potřebnou částku, byly u zvonáře Richarda Herolda z Chomutova objednány 2 nové zvony. Dne 8. dubna 1923 je posvětil již zmíněný P. Geisler. (Nikdo z účastníků slavnostního svěcení tenkrát určitě netušil, že budou zvonit jen 19 roků.) V r. 1925 byly zrekonstruovány i oba boční oltáře, ke kterým v r. 1929 přibyl oltář třetí – umístěný naproti bočnímu vchodu, zasvěcený Panně Marii Lurdské. Na rozdíl od ostatních oltářů, které jsou ze dřeva, cihel a štuky, je tento oltář z mramoru a výjev lurdského zjevení je proveden v kolorované kamenné plastice. Poslední z rodiny Geislerů, která v Kokorách z celkem 8 dětí zůstala – slečna Anna Geislerová [viz o ní v této knize jinde – byla první kokorskou poštmistrovou] věnovala na památku své rodiny do kněžiště kostela v r. 1931 vitrážní okno s figurální výzdobou znázorňující sv. Teresii od Dítěte Ježíš. P. Korhoň dal obnovit venkovní křížovou cestu na hřbitovní zdi. Z odkazu Ant. Horáka byla na tehdejší dobu pořízena převratná novinka – elektrické reflektory k hlavnímu oltáři. Následně byly elektrické rozvody (původně vedené po zdech) zasekány do zdi a po téměř 100 letech byl kostel vymalován. Na jaře 1938 byl pak kostel zvenčí obilěn vápnem. Byla to poslední akce za faráře Korhoňe.

Všude už bylo cítit, jak se nad Evropou, a tedy i nad Československem, stahují těžká mračna nadcházející druhé světové války. Mnichovskou zradou připadly 30. září 1938 nacistickému Německu naše Sudety. 14. března 1939 se odtrhlo Slovensko a vznikl samostatný Slovenský stát. Den na to obsadila německá fašistická vojska zbývající území, která byla přičleněna k německé říši jako Protektorát Čechy a

Morava. Československo přestalo existovat. 1. září 1939 se vpádem německých vojsk do Polska naplno rozhořel dosud největší válečný konflikt v dějinách lidstva, provázený ve vnitrozemí strachem civilního obyvatelstva, udáváním, deportacemi, stanným právem, popravami bez soudu, likvidací celých obcí, koncentračními tábory .atd. atd. Válka si za necelých 6 let vyžádala 60 milionů lidských životů. Na začátku svého působení v Kokorách sbíral P. Korhoň s farníky peníze na nové zvony. Když byly slavnostně svěceny a pak vytahovány na věž, tenkrát si všichni přítomní vroucně přáli, aby tyto nové zvony vyzváněly v míru mnoha dalším generacím.....a 23.března 1942 se museli kokorští farníci smutně dívat, jak německá fašistická moc bezohledně tyto nové zvony krade české farnosti pro své nenasytné válečné cíle. Díky odvaze tehdejšího bohoslovce, kokorského rodáka a pozdějšího kněze Karla Kuchaře, který podal na okupační úřady odvolací žádost podloženou dokumentací o nejstarším zvonu „Kristus“, byl tento zvon jako jediný na zvonici ponechán. P. Korhoň statečně nesl se svými farníky po dobu jedné generace tíhu doby. Umírá jako 70 letý uprostřed války dne 19. října 1942 na kokorské faře.

Pouze 1 rok - od 1.května 1943 byl v Kokorách farářem P. Antonín Podivínský, rodák z Biskupství u Náměště, který byl zároveň i přerovským děkanem. Na podzim 1943 dostal chrlení krve a 2. května 1944 v Kokorách zemřel. Je pohřben v Předmostí.

R. J.

Další osudy kokorské farnosti najdete v následujícím čísle KN. Redakce KN prosí farníky o eventuální fotografie duchovních správců farnosti farářů P. Vepřeka a P. Korhoň. Děkujeme za vstřícnost a pomoc..

CESTA DO SANTIAGA DE COMPOSTELA II. ČÁST

Naše mladá cestovatelka a spolupracovnice Kokorských novin Zuzana Habánová se vydala se svým otcem Jiřím Habáněm (už v minulém čísle KN) na stále populárnější pouť do Santiaga de Compostela po kratší portugalské větvi. Ve své cestě a vyprávění pokračuje pod znakem mušle, který provází poutníky na všech trasách. Všechny fotografie jsou z rodinné autorské dílny.

Po 28 km jsme dnes v cíli. Ponte de Lima (v překladu Most přes řeku Limu) je malé historické městečko s jedním z nejstarších mostů v zemi. Nedaří se nám najít ubytování, alberque jsou plné. Místní lidé pomáhají, obvolávají své známé, hledají na internetu, kde bychom mohli složit hlavu. Nakonec nás kdosi posílá do restaurace pro poutníky a jeden

ze zaměstnanců nás veze autem do nějakého domu. Zřejmě neoficiální ubytovna. Hezký pokoj má sociální zařízení, vedle na chodbě je vybavená kuchyň. Ubytování se prostě najde vždycky.

Ráno klíče házíme do schránky a jdeme hledat informační kancelář. Ve městě visí ozdoby po nedávném vinobraní. Fotíme ohromnou bronzovou sochu býka a maurskou pevnost. Milá paní na informacích nám raději zajišťuje ubytování na další noc. Radí, ať již vyrazíme, Je to sice jen 19 km ale čeká nás nejnáročnější úsek celé trasy. Loučíme se s Vladkou a ještě chvíli zevlujeme ve městě. Vycházíme zřejmě mezi posledními, po cestě potkáváme jen jednu poutnici. Městečko Ponte de Lima je bránou do největšího portugalského národního parku Peneda-Gerês, který bych přirovnala Šumavě. V dále se zvedají vysoké kopce, ještě netušíme, že je musíme překonat. Cesta stoupá pořád do kopce. Je sobota, sluníčko svítí, obloha azurově modrá. V údolí plného vinic leží malé městečko se zářivě bílým kostelem. Celý den odtud vyhrává místní dechovka, hlasitě se rozléhající široko daleko. Žluté šipky nás navádí z asfaltové cesty mezi stromy do prudkého kopce. Rostou zde především jehličnany, na kterých visí igelitové pytlíky, do kterých stéká pryskyřice z nařezaných kmenů. Po hodině vyčerpávajícího výstupu přes obrovské balvany a pahýly stromů jsme na vrcholu. Odměnou je neuvěřitelný pohled na okolní panorama hor. Došla nám voda, na kopci je naštěstí velký rezervoár plný osvěžující studené tekutiny, a tak doplňujeme zásoby. Studánky a rezervoáry pro poutníky jsou rozmístěny po celé trase do Santiaga. Sestupujeme do malebného údolí plného vinic a pastvin. Jsme již velmi unaveni, s radostí nacházíme objednaný alberque ve vesničce Rubiaes (čti Rubieš). Přátelsky nás vítá krásná usměvavá slečna a ihned nabízí občerstvení. Jmenuje se Marlene a útulnou ubytovnu provozuje s rodinou. Velmi se omlouvá, její maminka omylem zamluvila naše postele. Nabízí však náhradní řešení, budeme spát v domě u její sestry. Za chvíli už jedeme autem do nedaleké vesnice. Domek je hezký, moderní, nijak odlišný od těch v Česku. Portugalci se však doma nepřezouvají, chodí ve stejných botách jako venku. I přesto je v domě čisto a útulno. Sestra nás vítá večerí. Rybí karbanátky, kořeněná rýže, olivy, zeleninový salát. Jako dezert se podává domácí sýr, podobný mozzarella, v kombinaci s marmeládou, nejlépe dýňovou. A k tomu archivní portské víno. Skvělá zkušenost okusit místní domácí kuchyni.

Po probuzení nás sestra veze na snídani do alberque. A jaké překvapení! Vítáme se s Vladkou, třemi Brazilkami, náš známý Asiat má již puchýře zahojené, od Barcelos putuje s mladými Němci. Jmenuje se David, pochází z Jižní Koreje a je prý spisovatel. Po každé své pouti napíše zamilovaný román. Slibuje, že napíše i o nás, tak jako já o něm.

Dnes bychom měli překročit hranici se Španělskem. Krajina je velmi malebná, míváme pastviny s výstavními býky, porosty 2 m vysokých přesliček. Potkáváme francouzské manžele, pán se neustále hlasitě směje, manželka za ním poslušně cupitá. V posledním portugalském městě Valenca obhlédneme rozlehlou pohraniční pevnost a kocháme se výhledem do Španělska. Přecházíme most přes řeku Minho, která obě země rozděluje, a jsme ve Španělsku. Jen pár kroků a hodinky si přetáčíme o 1 hodinu zpět. Platí zde opět stejný čas jako u nás. Úzkými starobylými uličkami procházíme město Tuy a obdivujeme krásnou katedrálu v maurském stylu. V Tuy začíná svou pouť mnoho Španělů, proto očekáváme více poutníků. Oproti Portugalsku je Španělsko mnohem dražší, ale jazyk mnohem srozumitelnější. A lidé se zdraví „buen camino“.

Tak jako každý den si ráno připravíme bagety na cestu a vyrážíme směr Santiago. Přecházíme 1000 let starý kamenný románský most. V malé vesničce se z baru ozývá povědomý hlas, vysmátý Francouz s manželkou. Mluví sice

jen francouzsky, ale dozvídáme se, že se jmenuje Gilbert, manželka Marie-Anna a jsou spolu již 40 let. Následuje nejošklivější úsek celé cesty, který nelze nijak obejít. Celý den se trmácíme po frekventované silnici průmyslovou zónou. Jsou zde jen sklady, továrny, smrad z ryb a chemikálií. Navečer po 20 km putování tahle hrůza končí a my přicházíme do poměrně hezkého města Porriño, kde přespíme v levném hostýlku.

Poutní cesta přes tisíc let starý most. Foto archiv autorky

Do Santiaga je to už jen 100 km. Trasa ve Španělsku je značena mnohem lépe, všudypřítomné žluté šipky doplňují kamenné patníky s počtem kilometrů, které zbývají do cíle. Cesta se vine lesy, podobnými těm u nás, čím dál více narážíme na zavěšené mušle a památníky týkající se Svatojakubské cesty. Zdravíme postarší finský pár, poutník, z Itálie nám vypráví, že Prahu navštívil v srpnu 1968, kdy sem vtrhla vojska Sovětského svazu. Náhle nás osloví mladý pár ze Slovenska a poprosí, zda je nevyfotíme. Mária a Peťo pochází z Piešťan a jsou zde na svatební cestě. Všichni společně pak doputujeme až do ubytovny ve městě Randonela. Jsou zde však již jen dvě volná místa, loučíme se a my zůstáváme. Večer na náměstí opět potkáváme spoustu známých tváří. Mladé Němce, Korejce, vysmátého Gilberta s manželkou a tři Brazilky. Charismatická Carmen pracuje jako dětská lékařka ve slamu v Rio de Janeiru. (slam – chudinská čtvrť). Vypráví mi o své práci, obrovské kriminalitě v Brazílii, ale také o tom, jak miluje setkání s poutníky a poutnické ubytovny. Carmen je žena, která se Vám dostane pod kůži. Nikdy na ni nezapomenete.

Dnes nás čeká pořádný kus cesty, téměř 30 km. Po hodině chůze cítíme vzduch prosycený solí, slyšíme volání racků a mořský příboj. Z kopce poprvé vidíme moře. Atlantický oceán je již na dosah. Já mám však jiné starosti. Praskla mi podrážka na botě. Ne že bych je tak prošlapala, ale mají už své několik let odchozeno. Kupovat nové si nechci. Budou potřeba rozchodit, což přináší velké riziko vzniku puchýře. A to by byl velký problém. Ale hned za rohem vidíme nápis zapatos - obuvník. Ten nevěřicně zírá na zcela hladkou podrážku a nekompromisně si bere i druhou botu. Za chvíli si to již šlapu na opravených nových podrážkách a mám opět na pár let vystaráno. Počasí nám stále přeje, přecházíme starý kamenný most přes mořský záliv a vcházíme do španělských vinic. Z nenápadného občerstvení na nás kdosi volá, zda nemáme žízeň. Místní vinař se chlubí svým domácím bílým vínem alvaríno. Hrdě ukazuje nástěnku s fotkami svých hostů. I já mu později jednu společnou posílám. Jeho víno je vynikající, zakusujeme k němu chleby se sušenou šunkou. Průst Navečer přicházíme do největšího města na celé trase, do Pontevedry. Moderní velkokapacitní ubytovnu nacházíme hned na okraji města. Je zde několik ložnic, v každé na zemi položeno asi třicet matrací, jako vždy

čisté sociální zařízení, automaty na vodu, kávu a sušenky. Vybavená kuchyně, prádelna, venku sušáky plné prádla. Ale tak nějak mi tu chybí atmosféra starých útulných kamenných alberque v Portugalsku. Opět potkáváme známé tváře. Francouz Gilbert se však již nesměje, hluboká prasklina na patě mu působí velké bolesti. Do Santiaga musí bohužel dojet taxíkem. Večer v restauraci s respektem zdravíme starého pána z Japonska.

Na okolních vinicích je živo, celé rodiny zrovna sklízí úrodu, často ručně. Náš fotoaparát nemůže odolat krásným románským kostelům, které tuhle část cesty lemuji. V kavárně si chvíli povídáme s manželi z Polska. Na okraji lázeňského městečka Caldas de Reis stojí soukromý alberque. Máme již za sebou 23 km, a tak zůstáváme. Pan domácí tvrdí, že zde jsou již nějakí Češi ubytovaní, moc se nám to nezdá, žádné jsme po cestě nepotkali. Jsou to ale naši známí ze Slovenska a mimo nás tu dnes v noci nikdo jiný nepřespí. Pereme si prádlo, sušíme, relaxujeme. Všichni spolu sedíme na zahradě, pijeme červené víno a je nám fajn.

Už se nám to krátí.

Foto J. Habáň

S Máriou a Peťou nakonec putujeme až do Santiaga. Rozumíme si, jsou opravdu příjemná společnost. Cesta stále pokračuje mezi pro tuhle oblast typickými kukufičnými poli a vinicemi, míváme spoustu krásných kostelů. Učitel z mateřské školky nám se všemi dětmi mává, ptá se, odkud jsme. Vysvětlujeme, že z Česko-Slovenska.

Po 13 dnech nepřetržité chůze přicházíme do Santiaga. Provinční město Galicie nás vítá zástavbou moderních budov na periferii. Tak jako všichni poutníci, i my míříme na náměstí Praza do Obradoiro, ke katedrále Sv. Jakuba. Uvnitř se nachází obří kadidelnice –botaumeiro. Prý je ohromný zážitek, když se tato velká nádoba s kadidlem rozhoupe při hlavní mši nad hlavami návštěvníků. Toho se bohužel nezúčastníme. Náměstí je plné odpočívajících pěších poutníků a cyklistů, kteří sem dorazili z různých tras. V kanceláři, kde se vystavuje compostela - osvědčení o vykonání cesty, je fronta na několik hodin. I když to zkoušíme o pár dní později znovu, vzdáváme to. Takto se nám drahocenný čas ztrácet nechce. Do odjezdu domů nám zbývá několik dní. S tátou cítíme, že ještě nejsme na konci naší pouti. Loučíme se s milými slovenskými přáteli a večer autobusem přijíždíme do pobřežní vesničky Finisterra. Říká se jí konec světa, ale ten opravdový je ještě dál, v Muxii. Jen zlomek poutníků pokračuje ze Santiaga dále na pobřeží Atlantického oceánu. Mezi ně patříme i my.

Po cestě nejsou téměř žádné restaurace a bary, připravíme si naše oblíbené bagety a vydáváme se na 30 km dlouhou, poslední etapu našeho putování. Cesta je fantastická, ani na moment necítíme, že máme v nohách téměř 300 km. Husté eukalyptové a listnaté lesy, zelené pastviny, sýpky připomínající chaloupky na kuřích nožkách. Slaný vzduch dává na vědomí, že moře je blízko. Potkáváme poutníky, opálené po stovkách ujitých kilometrů, všichni se zdravíme a

smějeme. Všichni víme, že jsme již téměř na konci. Přicházíme k Atlantickému oceánu. Moře je rozbourané, na písčité pláži však dovádí ve vlnách mladí lidé. Vítá nás poklidná rybářská osada Muxia s usměvavými rybáři. Na vysokém útesu se tyčí nad mořem opuštěný kostel. Jsme úplně na konci. Dál už to nejde. Zvládli jsme to.

Během 14 dní jsme pěšky urazili 300 km. Potkali jsme poutníky ze 4 kontinentů a 25 zemí světa (Anglie, Austrálie, Belgie, Brazílie, Česká Republika, Dánsko, Finsko, Francie, Holandsko, Itálie, Izrael, Japonsko, Jižní Korea, Malajsie, Německo, Norsko, Polsko, Portugalsko, Rakousko, Rusko, Slovensko, Španělsko, Švýcarsko, Ukrajina a USA), se kterými jsme sdíleli všechny strasti i slasti putování a s mnohými zůstali v kontaktu. Portugalská část byla opravdu kouzelná, malé vesničky mezi vinicemi, krásná příroda, velmi milí lidé a levněji než ve Španělsku. To bylo již více industriální, cesta vede často po frekventovaných silnicích, ale našli jsme zde plno krásných románských mostů a kostelů. Je jedno, jestli jste mladí - staří, bílí - tmaví, věřící - nevěřící, bohatí - chudí, vzdělaní - nevzdělaní, zdraví - nemocní. Všichni jsme si navzájem, pomáhali a všichni jsme byli na jedné lodi. Byla to nezapomenutelná zkušenost, která Vás možná nasměruje, možná si uvědomíte smysl života. Nechte doma šperky, drahé hodinky, značkové oblečení. Stačí Vám jen pár svršků, spolehlivé boty, pohodlný baťoh a trekingové hole. A vydejte se co nejdříve, než se z této krásné cesty stane masová záležitost. **Šťastnou cestu – buen camino! Z. H.**

Z KNIHY O NAŠÍ OBCI KOKORY

Velmi nás zajímají a inspirují ohlasy na vydání knihy od čtenářů domácích i hodně vzdálených. S potěšením jsme zaznamenali např. ohlas z Prahy (Ing. Jiří Fiala), že kniha je *laskavá*, což jsme si samozřejmě přáli. Ještě více oceníme připomínky čtenářů, které pomohou uvedené texty či fotografie doplnit či upřesnit. K takovým patří i poznámka spoluautorky naší publikace Ing. Růženy Jurečkové, která píše: „*Možná Vás už někdo upozornil na chybu v popise u fotografie v knize o Kokorách. Když ji četl 90 letý otec mého manžela (Josef Jurečka z Rokytnice a tamní rodák), rozhodně popřel, že by na fotografii byl baron Eichhoff: "ten vypadal úplně jinak", reagoval na snímek. Toho muže, který tam je vyfocen, identifikoval jako správce panství Kulišana, se kterým se často stýkal (má s ním jinou fotku - odvedenců na vojně). Jeho křestní jméno si nepamatuje, protože jej v oslovení nepoužívali.*“

Rádi uvádíme věc podle R. J. na pravou míru, přesto však u zajímavé fotografie (na straně 12 publikace o Kokorách) ještě zůstaneme. Nového kokorského faráře děkana P. Podivínského, vítá za mládež malý Pepík Hučín (později MUDr. Josef Hučín) a v popředí skupiny kokorských žen jsme poznali zejména paní Marii Kozákovou z Haltýř (maminku pana Vladimíra Kozáka). V KN jsme už před časem uveřejnili i jiný záběr z tohoto uvítacího ceremoniálu, na kterém je vedle J. Hučina družička Jarmila Neužilová, tehdejší ředitel školy Rudolf Macháček a několik dalších významných kokorských osobností včetně hasičů. Využíváme této příležitosti a prosíme občany (zejména s vazbou na Rokytnici), zda by pokusili fotografie či fotografii Eichhoffů ve svém okolí dohledat. Děkujeme a rádi zveřejníme. Kš

JARNÍ KVĚTINY A KOKORSKÉ NOVINY.

Už na začátku března (a někde už v únoru) se dobře položené zahrádky či parčíky rozzářily květinami. Dokonce i na zahradě redakce jsme zaznamenali sněženky, bledule, krokusy, čemeřici nachovou a dokonce i kosatce (nízkou odrůdu) a samozřejmě i sedmikrásy.

Na rozkvetlých keřích čemeřice nachové jsme za teplých dnů už v polovině března zaznamenali poměrně značné množství včel.

Podobné snímky zaslal redakci fotograf Jan Teimer, ovšem pořízené v Brodce u Přerova (viz naše titulní strana a také Nové Přerovsko), doplněné navíc zajímavým zjištěním o koloběhu Kokorských novin. Jejich pravidelnou čtenářkou je v Brodce i paní Marie Šťastná (rozená Poláková z kokorských Haltýř číslo 92) a právě z její zahrádky jsou květiny na snímcích J. Teimera. Cesta Kokorských novin do sousedního Brodka však není v tomto případě tak jednoduchá. Noviny jí vozi syn Pavel Šťastný (externí spolupracovník KN a zaměstnanec ZD Kokory), ženatý v Nelešovicích na čísle 1, po přečtení v rodině Šťastných a Přikrylových. Paní Marie má nejraději články o kokorských občanech, kteří se prosadili mimo obec a na každé další číslo se těší. Děkujeme jí za projevenou důvěru a Janu Teimerovi za vstřícnost a pohotovost fotografa za snímek na titulní straně KN. Kš

Kosatce v březnu na zahradě redakce Foto KN

NA SVATÉHO JOSEFA.

Svátek svatého Josefa (pěstouna), 19. března, býval ještě v nedávné minulosti velkým celonárodním svátkem. V nadsázce se hovořilo o tom, že by měl být veden jako mezinárodní den mužů. O tom jsme v KN už psali. Přesto jsme se i letos dostali k několika zajímavým údajům a statistikám, o které se s našimi čtenáři podělíme, než se dostaneme k vlastnímu tématu:

Josefů je podle našeho zdroje (2014) v České republice celkem **221 125, jejich věkový průměr je 56 roků**. Jméno je co do celkové četnosti nositelů mezi mužskými jmény na 6. místě Je původu hebrejského s významem „Bůh ti přidá (dítě)“. Nejčastěji dávali rodiče (více než 4000 ročně) toto jméno svým dětem v časovém úseku dvaceti let od roku 1938 do roku 1958. Vůbec nejvíce narozených malých Josefů bylo zapsáno v roce 1947 a to téměř 7000, v letech 1946 – 1952 každý rok přes 5000. Celá další desetiletí pak počet Josefů narozených v jednom roce postupně a celkem plynule klesal až po číslo 638 v loňském roce 2014. A nyní konec čísel a malý letošní příběh o Josefech:

Za překrásného slunečného dopoledne 19. března jsme se s manželkou Bohuškou vydali na kokorský hřbitov rozsvítit světlo k pomyslnému svátku a narozeninám mému otci, kokorskému starousedlíku Josefu Košťálkovi (narozen. 1904, zemřel 1977). Opakovaně (jako už mnohokrát) nás oslovil důstojný poklid, vznešenost a tichá laskavost tohoto svatého pole. Měli jsme dobrý pocit i z toho, jak hned u vchodu na hřbitov zasvitl vyčištěný mramor (zásluha V. Zlámala) pomníku Geislerových, z toho, že mnohé hroby jsou už po zimě upravené. Vzpomenuli jsme nejen na ostatní naše blízké, ale vzhledem k datu také na všechny Josefy, (i Josefky) kteří

prošli našim životem a které jsme důvěrně znali. Na jejich práci a životní postoje, na příhody dramatické i veselé a humorné, tak jak k životu patří. Byli to naši příbuzní, sousedé, kamarádi, spolupracovníci a spoluobčané. Je jich, vzhledem k našemu věku, samozřejmě hodně, a tento den patřil právě jen Josefům.

Na kokorský hřbitov chodíme opravdu rádi (manželka samozřejmě častěji - pečuje o několik hrobů – upřímně díky za celou rodinu). Kromě duchovního rozměru se nám zde nabízí nezapomenutelný výhled do kraje a významný „genius loci“, ale také setkání v přímém i přeneseném slova smyslu se známými a příbuznými a s nepřehlednou zásobou vzpomínek. Dokud vyšlapeme po žulovém schodišti či můžeme zvolit jinou cestu, chceme v tom, co jsme v mládí začali, i nadále pokračovat. A kdyby zůstaly nějaké síly navíc, rádi bychom zaznamenali a popsali historii a dárce jednotlivých stupňů kokorského krytého schodiště. Jakoukoliv formu pomoci od našich čtenářů přivítáme. Kš

SLAVNÍ RODÁCI

Jen telegraficky připomeneme našim čtenářům již zveřejněný úsek z historie bednářské rodiny Hučínových z čísla 81 (dům pod Kopcem, naproti lávky přes Olešnici, rezné zdivo z kvalitních kokorských cihel). Dva synové, legionář Vojtěch a posléze i mladší Bohumil, odešli po I. světové válce „za chlebem“ a bednářinou do známého pivovaru ve Velkých Popovicích u Prahy. Vojtěch se zde usadil, Bohumil se posléze přesunul do Prahy. Jeho obě děti Bohumil Hučín ml. a Marta zůstaly v trvalém styku s rodnou obcí obou svých rodičů (za války za dramatických okolností, se zde zapsaly i do školy). V poválečných letech trávili v naší obci Marta a Bob každé prázdniny u babičky Jiřkové. Jejich pevný vztah ke Kokorám tak přetrvál dlouhá desetiletí a trvá až do současnosti. Prof. MUDr. Bohumil Hučín, DrSc (nar. 1934) se významným a excelentním způsobem prosadil (i celosvětově) v oblasti lékařské vědy – v dětské kardiologii. To jsme také uvedli i v knize o naší obci Kokory, kterou si pan profesor také bezprostředně vyžádal.

Přestože je pan profesor již několik let v přímém styku s kronikářem obce a redakcí KN, byli jsme v polovině března 2015 mile překvapeni balíčkem a dopisem z Prahy. Prof. MUDr. Bohumil Hučín, DrSc věnoval naší obci svou knihu „Dětská kardiologie“ s přáním aby byla uložena do archivu obce a dodává: „Knihu posílám jako projev upřímných vztahů rodáka k této obci a obdivu k její historii i ke všem významným osobnostem, které z ní pocházejí. Kniha je mimořádná v tom, že představuje vůbec první soubornou publikaci v našem státě o tak závažném problému, jakým je chirurgické léčení vrozených srdečních vad u dětí v nejtěžším věku po narození i ve věku pozdějším. Vložil jsem do ní (píše prof. Hučín) veškeré své zkušenosti, jak z vlastního pracoviště Dětského kardiocentra v Praze, tak i zkušenosti, získané ve významných zahraničních centrech ve světě. (Pozn. redakce: počet těch nejmenších dětí operovaných a zachráněných prof. Hučínem jde do stovek).

Rádi a s úctou a poděkováním splníme přání prof. Hučina, který myslí na Kokory i v obtížné osobní situaci (úmrtí manželky) a předáváme tuto odbornou publikaci i věnovací dopis vedení obce Kokory. Věříme, že nám profesor Hučín nadále zachová svou přízeň a že se s ním možná u nás v Kokorách ještě setkáme.

Kš

ČAS VELIKONOČNÍ V KOKORÁCH A TAKÉ JINDE.

Jarní číslo Kokorských novin vychází letos zhruba 14 dnů po velikonočních svátcích. Samozřejmě ani v roce 2015 nebude chybět zmínka o stále živém zvyku chlapců do 15 či 16 let, nahradit „zvony, které odletěly do Říma“ rachotem a drnčením historických i nových „brkačů“ (historicky k nim patří i menší řehačky a klapače) s tradičním průvodem obcí po klasických osvědčených trasách. Příhody a dobrodružství z této „služby“ zůstávají v paměti účastníků a zejména organizátorů po celá léta až do vysokého věku a fotografie skupin brkačů z různých dob zaujaly své důstojné místo i v knize o naší obci.

Také proto jsem zvolil „festovní kokorský brkač těžkého kalibru“, jako vzpomínku na mládí prožité v Kokorách a jako dárek k sedmdesátinám svému nejmladšímu bratru Ing. J. K., žijícímu „na odpočinku“ v Čechách, nedaleko „Mšených Lázní“, pod posvátnou horou Říp, v malé obci Radešín. Brkač zhotovil na zakázku reprezentant nejmladší kokorské generace řemeslník Matěj Blum a pošta jej za nemalý obolus bezpečně doručila na místo určení. Dárek byl příjemcem označen jako velmi vhodný a jeho fotografie na rodinném velikonočním stole se bezprostředně vrátila do Kokor.

Oslavenec (J. K. se narodil měsíc před koncem války v přerovské porodnici) se pochlubil brkačem prostřednictvím internetu svým přátelům a získal přitom pro naše noviny unikátní a nezvyklou fotografii hybridního „brkačoklapače“ z Jižních Čech, údajně z muzea (snad ze statku Jana Sladkého – Koziny) v Trhanově. Odborníci přes tyto nezbytné a různorodé velikonoční „přístroje“ jistě rozluští, jak tento cizí brkač pracuje, jak je hrkot střední pružné desky doplňován postranními klapači. Pokud jste na něco podobného v našich krajích narazili, napište nám, prosím, do redakce. Jen obrázek dobře prostudujte. Škoda, že ten velikonoční zvuk nemůžeme slyšet.

Brkač z Kokor a „brkačoklapač“ z Trhanova Foto J. K.

Před sedmdesáti léty jsem já sám měl k dispozici klasický velmi starý brkač po předchozím majiteli „Edošovi Mrtvém“ z Kopce č.p. 68. Bratr Jiří měl už, podle jeho sdělení, nový brkač vyrobený odborníkem specialistou – panem Milošem Horákem, jehož malá kolářská dílna u mlýnského náhonu mu vynesla obecně používanou přezdívku „továrník“.

K této zajímavé „brkačské historii“ musíme samozřejmě (jak už ve v KN zvykem) přidat i současný kokorský rok 2015. Také letos brkači všech věkových kategorií svou úlohu, nahradit a zastoupit kostelní zvony, vzorně splnili. Redakci se však podařilo zachytit obrazem jen jednu ze dvou skupin, tu, jejíž trasa končila přímo před domem redakce Za Pivovarem, druhou skupinu jsme (vlastní vinou a s omluvou) doslova „prošvihli“.

Kluci nám ukázali současnou výbavu – různé typy brkačů a jeden speciální „tragač“, tak jak jsou (novější či historické) ve vlastnictví jednotlivých rodin.

Kluci si zaslouží plné uznání, počasí bylo právě aprílové, chladné, ale bylo už i horší. Na foto se ta první skupina postavila ke keři zlatého deště, který nám téměř každý rok dokresluje, jak už jaro postoupilo. Kapitáni nám své svěcence představili v následující sestavě, kterou najdete také částečně v obrazové příloze KN.

Kapitáni: Lukáš Lehocký (15) + Michal Přikryl (15)

Brkači : Jan Majárek (14); Jakub Mazur (15); Martin Mičkal (6); Lukáš Kráčmar (8); Lukáš Drabiščák (11) ; Adam Zicha (9); Štěpán Mačák (12); Vojtěch Mičkal (15); Oto Grossmann (13); Petr Zicha (12); Jaroslav Polák (10); Mikuláš Hluší (10); Vilém Hluší (12); Ondřej Bluma (14); Vilém Temlík (15); Filip Bílý (14); Erik Pokorný (12); Jakub Děřda (8); Ondřej Marek (12); Radim Želazný (13); Jiří Zapletal (11); Filip Zachrdle (7); Matěj Zachrdle (7).

Na fotografii v obrazové příloze z nich uvidíte (zleva) Jaroslav Polák, Vilém Hluší, Mikuláš Hluší, Lukáš Drabiščák, Jan Majárek, Lukáš Kráčmar, Štěpán Mačák, Lukáš Lehocký, Jakub Děřda, Oto Grossmann, Ondřej Marek, Erik Pokorný, Radim Želazný.

Výzbroj našich brkačů 2015

Foto redakce KN

JEŠTĚ ZE ZÁPIVOVÁŘÍ

Složení obyvatelstva Kokor se pomalu mění či lépe obměňuje. V posledním delším období se do obce přistěhovalo poměrně dost nových obyvatel a zejména starousedlíci z toho, že ty nové, převážně mladší, neumí zařadit a pojmenovat, mají mnohdy těžkou hlavu. Samozřejmě také podle toho, jak se těm novým, dospělým i jejich dětem, podařilo nebo nepodařilo, zapojit do života obce.

Pěkný přístup prokázala rodina se dvěma chlapci, která se pomalu usazuje na začátku Zápivováří. Po předchozím majiteli rodinného domku č.p.112, který už zemřel, je zaujaly (po úklidu) některé písemnosti, které mají určitý vztah ke Kokorám. Papíry nevyhodili, ale dali k dispozici kronikáři obce. Tento přístup oceňujeme a s našimi čtenáři se o některé získané informace určitě podělíme. Jedna z nich se týká kopie **udělení čestného občanství kokorskému rodáku, pilotu válečného anglického letectva RAF a válečném hrdinovi, Josefu Čapkovi**. Materiál připravíme, také díky přístupu nových občanů, k 70. výročí konce II. světové války, do červnového čísla našich novin. Možná zaujme právě novější obyvatele Kokor, ale určitě také starousedlíky. Kš

JAKÉ JSOU NAŠE DĚTI ?

ŠKOLÁCI JSOU POHYBOVÉ ZDATNĚJŠÍ VE VELKOMĚSTECH, NEŽ NA VENKOVĚ.....

Tato alarmující zpráva nedávno proběhla tiskem a já doufám, že neproběhne bez odezvy všech, kterých se to týká – dětí a mládeže, škol, společenských a zájmových organizací i obecních úřadů. Z materiálu cituji: „**Čeští školáci, žijící ve velkých městech nad 50 000 obyvatel, jsou pohybově zdatnější než jejich vrstevníci, kteří bydlí v sídlech do 20 000 obyvatel. Ukázala to analýza dat získaných při letošním ročníku „Olympijského víceboje“ – pohybové akce určené pro základní školy.**

Odborník na sportování dětí Tomáš Perič z fakulty tělesné výchovy a sportu Karlovy univerzity vycházel při analýze z výkonu dětí při uvedeném víceboji. Větší zdatnost dětí z velkých měst se nečekala, protože se tradovalo, že děti z venkova mají díky přirozenému pohybu v přírodním prostředí vyšší zdatnost. Uvažuje se, že velkou roli v tom hraje lepší dostupnost a vybavenost sportovišť a sportovních klubů a lepší možnosti rodičů ve velkých městech.

Výzkumy v této oblasti probíhaly naposled v období někdejších spartakiád. To byli do cvičení zapojeni předškolní

děti, školáci, dorost, dospělí i senioři. Děti z té doby byly mnohem zdatnější, obratnější, vytrvalejší a všestrannější. Uvedené studie dokládají, že se děti těchto časů pohybovaly 3 hodiny denně, zatímco nyní se pohybují denně jen 45 minut. Tělocvik patří mezi méně oblíbené předměty a některé děti se mu vyhýbají.

A co s tím? Je to na nás všech, na dětech, ale také na rodičích, školách, na zájmových organizacích i obci. Podporujme mládež v pravidelném pohybu, vytvořme lepší a zdravému pohybu odpovídající podmínky – kvalitní sportoviště, hřiště a tělocvičny, kvalitní cvičitele a trenéry. Poučme se na zkušenostech z řady obcí v našem okolí.

D. L.

ODDÍL MALÉ KOPANÉ

1.AC Kokoráček, již zahájil jarní boje v soutěži. V době uzávěrky čekáme na první jarní dosažené body. Domácí zápas je vždy hlášen místním rozhlasem.

Zahájení prázdnin připravujeme na 27.6. a při této akci budeme slavit i 25.let založení klubu 1.AC Kokoráček. Bude probíhat turnaj v malé kopané za účasti 6 týmů a přijedou extraligoví házenkáři Přerov, výběr hokejistů a v jednání je i příjezd hokejisty Martina Zaťoviče loňského účastníka MS v Minsku a nyní působícího v KHL Lada Togliatti a v době uzávěrky bojuje o účast na MS v Praze. Očekává se i podíl mezinárodního rozhodčího J. Perutky. Po turnaji vystoupí ZŠ a MŠ Kokory, klaun Pepinopceek, večer vám k tanci a poslechu bude hrát kapela ROKY a těšit se můžete i na vystoupení kapely COOKIES.

Časový plán bude zveřejněn na plakátech. Bohatě občerstvení bude připraveno a na akci vás zvou fotbalisté. Přijďte si zavzpomínat na mladší i starší hráče a popovídat si u pivečka a popřípadě si také kopnout na branku.

Zbývá ještě poděkovat za pomoc při prořezávání křovin a úklidu svahu Brambora u starého hřiště pánům Oldřichu Štrbíkovi a Zdeňkovi Poučenskému..

Do redakce zaslal Pavel Poučenský

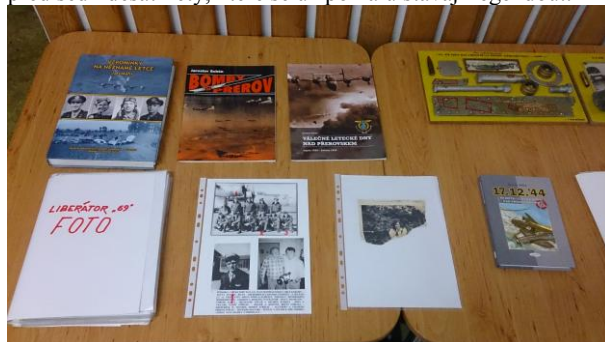
AMERICKÝ LIBERÁTOR PŘED SEDMDESÁTI LÉTY.

Zbytky amerického bombardéru „69“ B 24 J sesbíral po tragédii a letecké bitvě v prosinci 1944 „Za brankou“ a u Kalába kalábský mlynář pan Ladislav Zapletal. Upomínkové panely (na fotografii) z nich později vyráběl pan Žitník z Rožnova. 12. 3. 2015 uspořádal na tuto tematiku **besedu pro občany** kronikář obce (za podpory starostky) v jídelně základní školy pod názvem KOKORSKÝ LIBERÁTOR.:

K dispozici pro návštěvníky byl celý soubor materiálů a fotografií a obrazová prezentace, která odkazovala i na podzimní přednášku kronikáře v sále Korvinského domu v Přerově a na výstavu k 70 výročí této bitvy a bombardování Přerova, která byla instalována v Muzeu Komenského na

zámku až do března 2015. Kokorské besedy se zúčastnili jen opravdoví zájemci. Mladší generaci a občany, kteří se chtějí o své obci něco dozvědět, reprezentoval jako jediný místostarosta obce Bc. Lubomír Rýc, který také pořídil několik dokumentárních fotografií, uvedených v tomto čísle KN. Přednášku či besedu hodnotil jako přínosnou, spokojeni byli i ostatní účastníci, kteří si tak připomenuli události z doby před sedmdesáti léty, které se už pomalu stávají legendou..

Část materiálů pro besedu Foto Bc. L. Rýc.

Malá účast občanů a zejména členů zastupitelstva (také vzhledem k práci vynaložené na přípravu) velmi zamrzela, zejména proto, že šlo v rámci obce o fakticky ojedinělou připomínku k 70. výročí konce II. světové války a vítězství spojeneckých armád protihitlerovské koalice nad fašizmem. Besedy se aktivně zúčastnil i přímý účastník vyorání americké vrtule „Za brankou“ v roce 1996, pan Oldřich Němčák z Nelešovic..

Přesto pokládá kronikář za svou povinnost předat zajímavá fakta také o posledních dnech války před 70 léty přímo u nás v Kokorách, tradičně alespoň žákům základní školy. Na besedu pro občany si, vzhledem k získané zkušenosti a možnému zklamání, již příliš netroufá. KŠ

Kostelní kříž na hřbitově v prosinci 2014 Foto R. Jurečková
O jeho opravě čtěte na další straně..

OPRAVA KŘÍŽE NAD SCHODIŠTĚM NA HŘBITOV

V blízkosti každého kostela stojí kříž. Proto se mu také říká „kostelní kříž“. (Na rozdíl od „hřbitovního kříže“, který stává uprostřed hřbitova.) Určitě u starého gotického kokorského kostelíka stával také nějaký kostelní kříž, který zřejmě sekundoval i novému kostelu, vysvěcenému v r. 1805. Časem však zchátral natolik, že jej nechal kokorský farář P. Daniel Dajč strhnout a v roce 1883 na jiném místě - nad schodištěm na hřbitov - dal postavit nový pískovcový kostelní kříž, který se nám dochoval až dodnes. Byl-li za těch 132 let tento kříž opravován, není známo. Pokud ano, tak šlo jen o menší kosmetické opravy. Na hlavním nosníku jsou stále ještě patrné bezmála 70 let staré zásahy střel z 2. světové války.

Farnost se rozhodla nechat už poněkud zchátraný kříž letos opravit. Práce byla zadána kamenické firmě pana Lubomíra Tesáka z Tučap, který v 90. letech minulého století pracoval na dvou kamenických zakázkách v rámci farnosti: opravě sochy Panny Marie Jemelkové za Kokorami na rozcestí směrem na Čelechovice a Nelešovice a na restauraci sochy na kokorsko-lukovských hraničkách při polní cestě do Lukové. Na základě vypracovaného projektu byla podána žádost o dotaci ke Krajskému úřadu v Olomouci, které však nebylo vyhověno. Nakonec bude oprava financována z příspěvku obce. Práce už začaly. Kolem kříže bylo postaveno lešení a celý kříž byl rozebrán na jednotlivé části. Horní část s korpusem Krista bude restaurována v ateliéru, ostatní díly na místě samém. Do konce května by měla být oprava hotová. Předpokládaná cena: cca 100 tisíc Kč.

Růžena Jurečková

PRŮZKUM ZÁJMU OBČANŮ**o službu donášky obědů až do domu**

Obec Kokory zjišťuje zájem občanů v důchodovém věku o službu donášky obědů až do domu. Prosíme případné zájemce o tuto službu, aby se přihlásili na obecním úřadě osobně nebo telefonicky (č. tel. 581 746 253, mob. 724 129 039) **do 31. 5. 2015**. Poté bude vyhodnocena rentabilita služby a eventuálně její zajištění pro občany.

Starostka

VALNÁ HROMADA T. J. SOKOL KOKORY

Řádná valná hromada Sokola Kokory se za mimořádných podmínek konala ve čtvrtek 16. dubna 2015. Sokolovna je celá v přestavbě (probíhá výměna oken a celkové zateplení budovy) a tak se na 40 účastníků (delegátů) „schovalo“ do „pekla“ pod jevištěm, kterého se stavební úpravy nedotkly. Zprávy činovníků se tentokrát soustředily převážně na ekonomické a finanční problémy. Zprávu výboru a starosty přednesla místostarostka Lenka Gogelová, následovaly zprávy náčelnictva, sportovních oddílů a důležitá zpráva o hospodaření a zpráva kontrolní komise. Vše se točilo kolem největší investiční akce „Energetické úspory T. J. Sokol Kokory“ a jejího financování. Kromě významné podpory obce Kokory bude jednota všemi prostředky shromažďovat další finance na pokrytí návratné půjčky od obce (mimo rozpočet). Do celkové energetické modernizace sokolovny by tak mělo být vloženo z dotaci fondu životního prostředí, EU, obce a T. J. zhruba 5 milionů Kč, sledovaných podle přísných pravidel. Vše bude zachyceno a prezentováno a to nejen v Kokorských novinách. Práce, které jsou v plném proudu, provádí firma „TRAVEKO“ z Lipníka nad Bečvou. Kontroly ze strany zadavatele, fondu, stavebního dozoru i obce jsou náročné a pravidelné. Cvičební a sportovní činnost je v průběhu stavby částečně omezena. Některá cvičení probíhají ve škole, hřiště na národní házenou je pro mistrovské zápasy uvolňováno. S omezeními se počítá do poloviny roku 2015. Kokory tak získají pro další léta modernizovanou budovu, která bude ve správě Sokola sloužit

také obci a širokému spektru spolků a občanů. Přitom se ovšem budou povinně prokazovat dosažené úspory energií. V diskuzi se výrazně probírala otázka činnosti házené v souvislosti dlouho plánovanou úpravou povrchu hřiště. Přijaté usnesení všechny náročné aspekty současné činnosti výboru i členstva zohlednilo, včetně trvalého vytváření prostoru pro aktivitu mladých členů a funkcionářů. V pekle bylo útulno, ale trochu těsno. Foto KN

ENERGETICKÉ ÚSPORY T. J. SOKOL KOKORY

Na základě Smlouvy č. 14197223 o poskytnutí podpory ze SFŽP ČR v rámci **Operačního programu Životního prostředí** bude poskytnuto 191 804,85 Kč a dotace ze státního rozpočtu na předfinancování výdajů, které mají být kryty prostředky z **rozpočtu Evropské unie, a to prostředky Fondu soudržnosti** na základě Rozhodnutí MŽP o poskytnutí dotace ev. č. EDS/SMVS 115D222005451 ve výši 3 260 682,45 Kč.

Další výdaje budou hrazeny z prostředků, které nám poskytne Obec Kokory. Na základě příslibu z roku 2013 to bude příspěvek ve výši 1 300 tis. Kč a návratná bezúročná finanční výpomoc ve výši 500 tis. Kč, kterou schválilo zastupitelstvo na svém mimořádném zasedání dne 11. března 2015.

Nová okna na balkoně sokolovny.

FOTO KN

KOKORSKÉ NOVINY - občasník

Vydavatel: Obec Kokory, Kokory 57

IČO : CZ 00301388

Registrovány u MK ČR pod číslem E 12660

Šéfredaktor: Ing. Alois Košťálek, Kokory 118

Redakční rada: Ing. Dominik Jurečka, Drahomíra Lörinczová, Ing. Ondřej Rýšán, Hana Zittová